

ČENĚK PEKAŘ
BEZ
AMBICE

Bez ambice

Čeněk Pekař – písma

Laura Kosinová - JouJa – ilustrace

Linda Kosinová - DiDi – ilustrace

2020

Dojdeš nejdál

Tato má, již Pátá, sbírka veršů obsahuje texty z období 9.2019–3.2020. Vznikly tak říkajíc mimoděk, bez prvotní ambice, že něčeho dosáhnou. Nevkládal jsem do nich žádná očekávání a tím je řečeno vše.

Vzdáte-li se očekávání, nemůžete být ani zklamaní. To prostě nejde.

Za ilustrace děkuji Lindě (6 let) a Laurince (3roky). Děvčatům jsem nechal tak trochu volné pole působnosti a ony toho náležitě využily. Mé texty tak díky jejich ilustracím dostaly velmi často úplně jiný, nečekaný rozměr. Takovou dětsky nevinnou tvář. Tu, již dospíváním tak rádi a zbrkle zahazujeme, abychom na ni později tak často až nostalgicky vzpomínali a v závěru života si ji na pár chvil zase nasadili.

CeP 28.3.2020

Copyright 2020 Laura „jouJa“ Kosinová

Obsah

<i>Obsah</i>	4
<i>Chyceni do sítě</i>	9
<i>Divnější divných</i>	12
<i>Na vlastní pěst</i>	13
<i>V třesu víra neskomírá</i>	16
<i>Zmar Magma</i>	18
<i>Co za co</i>	20
<i>Na Kolotoči</i>	22
<i>Na kříži Kříž</i>	23
<i>Lungta ve větru</i>	24
<i>Pořádně zkyslé zelí</i>	25
<i>Na nose nos</i>	27
<i>Do mě strě</i>	29
<i>V oharcích iluze</i>	31
<i>Z pírek frak</i>	32
<i>Stopy stop</i>	34
<i>Závist je i to co není</i>	35
<i>Bonmoty</i>	36
<i>Na koně!</i>	37
<i>Pravda o hejnu vran</i>	38
<i>Mám-li být</i>	40

<i>Světlo – stíny</i>	41
<i>Když nic</i>	43
<i>To jako vážně?</i>	44
<i>Zdá se</i>	45
<i>KORINTSKÝM 13:4-8</i>	46
<i>Dejte mi ráj</i>	48
<i>Když chybí činy</i>	50
<i>Vlastní svět</i>	51
<i>Za vrcholem jen další vrchol</i>	52
<i>Poslední verš</i>	53
<i>Nikdy</i>	55
<i>V krajině snů</i>	57
<i>Čekání na polojasno</i>	58
<i>Jinakost</i>	59
<i>Semafor</i>	61
<i>Nezamčeno</i>	63
<i>lkaros</i>	65
<i>Zapálen – Hořím</i>	66
<i>Šerý je průhled jinam</i>	67
<i>Bez odvahy se ponořit</i>	69
<i>Full House</i>	72
<i>12 opic</i>	75
<i>Život je VA</i>	77

<i>Velcí herci v malých rolích</i>	79
<i>Trojediný</i>	80
<i>Krev na rtu</i>	81
<i>Gordický uzel</i>	83
<i>Ruka v mém vesmíru</i>	84
<i>Texto – hřichy</i>	86
<i>Kde jsi zase byla?!!</i>	87
<i>Vodopád</i>	88
<i>Koňský sen</i>	89
<i>Kročěje roků</i>	90
<i>Činy jsou nyní</i>	91
<i>Svět s cukrovou vatou</i>	93
<i>Hlava v dlaních</i>	94
<i>Ječmínek a ryba</i>	96
<i>Rybář</i>	98
<i>Tramín s chutí Verlaina</i>	100
<i>S hejnem vran</i>	102
<i>Motýle v kleci</i>	103
<i>Nesleduj kokota</i>	106
<i>Sedm křížů</i>	108
<i>Aby skutek neutek</i>	109
<i>Bud' sám sobě</i>	111
<i>Jen žádné potíže</i>	112

<i>Aby ráno za to stálo.....</i>	<i>115</i>
<i>S pocity Sorose.....</i>	<i>119</i>
<i>Labyrint mraků.....</i>	<i>122</i>
<i>Na posedu.....</i>	<i>123</i>
<i>A?.....</i>	<i>124</i>
<i>Mamba.....</i>	<i>128</i>
<i>Bud' sám sobě.....</i>	<i>132</i>
<i>Když přišli draci.....</i>	<i>134</i>
<i>Trasy v čase.....</i>	<i>135</i>
<i>Z vize.....</i>	<i>137</i>
<i>Shiva.....</i>	<i>138</i>
<i>A jinak nic.....</i>	<i>139</i>
<i>Nehýkej a táhni.....</i>	<i>140</i>
<i>Retardér.....</i>	<i>141</i>
<i>Kruhy pod očima.....</i>	<i>142</i>
<i>Kdesi v Rudém moři.....</i>	<i>143</i>
<i>Můj svět.....</i>	<i>145</i>
<i>Kalba.....</i>	<i>147</i>
<i>Co vlastně nejsi.....</i>	<i>149</i>
<i>Na hranici nekonečna.....</i>	<i>150</i>
<i>Půlden do žíly.....</i>	<i>151</i>
<i>Bobři.....</i>	<i>152</i>
<i>Pod čarou.....</i>	<i>154</i>

<i>Krev z ran</i>	<i>155</i>
<i>Kaňky do čítanky.....</i>	<i>156</i>
<i>Mám všeho dost.....</i>	<i>157</i>
<i>Taneční škola</i>	<i>158</i>
<i>Lampičky.....</i>	<i>159</i>
<i>Za zvuků sirén.....</i>	<i>160</i>
<i>Můžeš, jak chceš prosit</i>	<i>161</i>
<i>Copyright</i>	<i>163</i>

Chyceni do sítě

Ve spleti jedniček a nul
Jak poznat rychle, kdo je vůl
Jak uznat rychle zda je host
I ta, již starej říká kost

Včera ji přitáh z knajpy bos
Na ksichtě ksicht a křivej nos

„Chytla se mě fakt jako štěně“

Hájí se vůl teď utrápeně

No znáte chlapy, jak to maj
Různý je mrav, byť stejný kraj
Ten můj hned vezme roli boss
Vidí v nás blb jen stádo koz

Všichni však vědí, jak být cool
Vytáhnou činky, schovaj hůl
Zatáhnou vanu, vypnou hrud'

*„Hmmm... no... špatné ... to není
sud', jak sud“*

Možná jsme my jen zapomněli
Co jsem tak rádi kdysi měli

Ten kradmý dotek ve tmě kina
Za smutkem tvým, je vždy má vina ...
Je vždy má vina ...

Je vždy má vina?

Že skočím jednou z Ostankina

.... A při tom je s ním vlastně psina

.... Já prý jsem tolik... tolik jiná

.... On má tak... tak...

no... všechno... v cajku

Že rychle hledám bílou vlajku

Potom – když něžně jde do zteče

V něm všechno tuhne – Ve mně teče

A za tu cestu ke Klondiku

Dostanem od vás plno like

Však náhle přijde probuzení

Do stavu – který snění mění

Pomocí jedné holé věty

rány co rozdám ...

Vracíš mně ty

Opět v tu známou realitu
V níž všichni občas řveme světu

A máme přitom lživý hlas

„SORRY,

JÁ FAKT TEĎ NEMÁM ČAS“

Nemám čas...

Nemám čas

Ne

mám

čas ...

Nemáš čas!!

Bude čas?

Máte čas??

No.... Není to škoda?

Prosím Vás ...

Vždyť

čas.... je jen iluze v každém z nás

Divnější divných

Podivné postavy, v očích lesk proměny
Divnější divných jsi, co jsem kdy spatřil
Oči dvou slepců, jen hledají prameny
Šance je prchnout, tak...

Nač bych se bratřil

Vířící myšlenky, houfují v palici
Podobny labutím v západu slunce
Duše má usedla na trestnou lavici
Tvoji tvář nepoznám...

I když jsi s puncem
Od prachu na kříži pomůže Joshua
Někdy jsem kličkoval, jindy šel rovně
Lásku jsi pozřela, nyní jsem z vakua

Křičelas, neboj se, ...
Dělej....pojď do mě

Kde je ta hranice, za kterou nelze jít?
Druhá už zdánlivě poklidně hoří
Se strachem z požáru, dál přeci nelze žít
V plamenech hranice...

smrt živé

tvoří

perex
„Nejhorší okamžiky jsou vždy předtím, než
začneš.“ *Stephen King*
věnováno: *Peckie Peck*

Na vlastní pěst

Tak jsem to opět nedokázal
Zas jsem já pitoma vyhověl
Chlap, co šel kolem,
se náhle tázal

... Proč žiju jinak, nežli kázal
... Proč jsem já na něho...

... zapomněl!

To víte, chlape ...
... světu vládne

Ten, kdo má rychlejší odpověď

Z těch vašich keců neomládne
O tom snad nejsou spory žádné

Nikdo, kdo neměl by ...
... rukověť

Na to ten chlapík stáhl kápi

A z jeho očí ...

... tek divnej chlad

Namísto nehtů ostré drápy
Vypadal na vše, jen ne svatý

Na prstě prsten ... s růží
... a hrad

Řekl, že když on byl velice mlád
S každým se porval hned
Hrdě a rád

Prý na tom stejně jsem, pokud on ví
Jiné než mé verše
ho nebaví

Přišoural se blíž a ...
... jen se tak chvěl

Však pohled zkoumavý
pojednou měl
V očích mu jiskřilo tisíce hvězd

Každá z nich cestou je ...
... to je ta zvěst

Z mé mysli lehce jsem postavil most
Jedna z těch menších má duhový chvost

K té jsem se vydal na poslední z cest

Ten most není iluze ...

... není to lest

*.... Ty můžeš jít se mnou
.... I na vlastní pěst*

Copyright 2020 Laura „JouJa“ Kosinová

V třesu víra neskomírá

Stále mi trocha klidu schází,
Jsem zajíc, který běží mlázím,
A včelky sviští nad mou hlavou

Já běžím, co mi síly stačí
Však, co já vím?
Co když jen kráčím?

Jak vlastně vím já...
Co se děje?!
V záškubech šhubů se tělo chvěje

A duše? - Co s ní?
Je ti k čemu?

Na každém kříži umučenu
Přibitou k tělu v holé větě
Nač duši?
V tomhle křivým světě?

Zapomeň na ni! - Kdo tě nese?
Na zádech svých v temnotě času
Proč věříš stále tomu hlasu,

Umí jen radit, kterou trasou,
Nejdelší cestou – prý za spásou,

Však těžké je mít pevnou víru
Je těžké prchnout z jeho moci
Je těžké držet hlavu vzhůru
Je lehké spadnout do závěje
Je těžké nekryt, když se kryje
Je lehké skočit dolů z kůru
Je těžké psát jen pro cenzuru

Někdo z vás už možná tuší
Proč dobré je mít v těle duši

byť
Jisté mám, že zbylé bytí
Užiju v třesu do dožití

Tak s pevnou vírou v duši ve mně
Bude to hračka...

... *Možná*

Zřejmě

Zmar Magma

Řekl mi MUDr(c) v bílém plášti:

*„ten mozek váš, je hrozně zvláštní.
Máte v něm krásná bílá místa,
jen pánbůh ví,
co se zde chystá.“*

Léčil jsem mozků víc než stovku.
Mozky, jež spadly na vozovku,

jež koupaly se denně v rumu
teď plavou v lihu, díky umu.

I mnohé jiné, bez příčiny,
poznaly nůž můj za své činy.

Každému vždy a podle zásluh:
„řek“ chlapík v bílém,
prý ňákej pánbůh.

Mám fotky „sbohem“...

... prý koplas lehce

Zadnice má (však) ...

... furt srůst mi nechce

Zdá se mi, že mám v hlavě díru,
zářící černě do vesmíru.

V erupcích myšlenek – je cítit Zmar,
jak mladé Magma
byť já jsem stár.

A v erupcích citu?

Chrlící žár

*A každá zkušenost
je pro mě dar*

Copyright 2020 společná kompilace

Co za co

jak plazi – jsme nazí...

když svlečení čekáme
možná, že ze zvyku
rádi či nerádi,
s tisícem zlovyků
v poloze stoiků...

na co?

na všechny vzpomínky
na lůno Pavlínky
které mi z plezíru
přesně a na míru

ani ne na dosah
ani ne na výplň
ukázala ...

na to co bylo – je

všechno co budujem
všechny ty vzpomínky
až jednou nebudem

všechny ty kalkuly
(začněme od nuly)

*„Nesyč a nedávej
všechno mně za vinu.
Bud' rád, že, byť z dálky,
poznal jsi Pavlínu“*

(to lepší je určitě, než... na těsno Halinu)

v dešti i ve větru
nazí se plazí

jen ty jsi ve svetru
schováváš vrcholy
na kterých vrcholím

zatímco pode mnou
v přerostlém mlází
syčí had z pohádky

„vrazi – v r z i – vrazi – v r z i

koho bolí – koho mrzí“

je brzo na ústup
je pozdě na hádky

(p o) h á d k y

Na Kolotoči

úžasně čtivé.... pravdivě mrazí
proč jsme si, lásko... vzájemně vrazi

proč je tvé tělo ... tak náhle vlahé
láska ho hřála ... zůstalo nahé

v ruce mám uhel ... po těle kreslím
plátno je tuhé .. můžu, kam nesmím

Copyright 2020 společná kompilace